

В поетическия ни живот вероятно и вероятно съвсем се смесиха: например в една намерена бутилка поезия ще опитам да отделя операциите към ченето на бутилковата стихосбирка:

1. Вземам запушената бутилка (от червено вино, за консумация до дъно). Етикет-заглавие: "Писмо" (асоциация: корабокрушенско, изпратено от океана на света, за споделяне). Запазена марка: Мария Канева, автор; Боян Донеф, художник. Регион: Българско, "по някакви стари места".

2. Отпушвам бутилката (отново символичен жест). Духът на бутилката витае: невидимо

Операции към прочита на бутилка поезия

видим.

3. Вдъхвам: "наплив на миризми", на "размразени тежки мечти", на "престояли мечти".

4. Слушам: няма вик, няма кръсък (SOS!), има музика: "почва от съня и в деня се разгъва". Чува се мелодията на един вътрешен глас, процепен от реалността.

5. Изливам съдържанието от бутилката - не може да се прелисти (нито бутилката е градуирана): развива се кръгово - без начало и без край; но в крайна сметка се превръща в правоъгълен плакат-писмо, който с меките си гами не е предназначен за колективно зрелище, а за индивидуална насита. Чете се по всички посоки и от двете страни: стъпките на лутащия се.

6. Гледам и чета, и пия едновременно.

менно: "Мокра картина без рамка", акварелна "течност" (ефирност, мимолетност, бързопреходност). Акварелни отпечатащи, силуети върху градска карта - пребиваване и завръщане в различни градски убежища. Думите прорастват в градските селения (и обратно). Светът се врязва и насича лицето, отнема лицето, конфигурира го сюрреалистично, дехуманизира ("скулите муса остри каторъбовена блок", "хората вече не са там, а и хора..."): "Денят минава през мен и ме разбива"; "Денят е нахъсан от фигури"; "Разбитият ми свят се сглобява".

Душевността е по-крехка от крехките отпечатащи на тялото; по-мимолетна, изтичаща покрай символите. Но душевната

символика се маркира с предметна и телесна символика: тротоарите разбити, тесните улици, стичащата се мазилка са част от символиката на прекъснатите пътища към себе си и другия.

Вътрешното трептене на чувстващия в тези стихотворения също нахъсва, определя общия ритъм: ритъмът на трептенето, на смутеното, сякаш спънато говорене.

Бутилката писмо е силен знак на послание: физически пътува към читателя. Мен ме настигна този "див инстинкт по родната гора".

Остава въпросът: кое е по-интересното тук - провокацията или произведението? Въпросът е с открит изход, но при всички случаи имаме стилисти-



ческо събитие в днешната ни поезия.

СВЕЛАНА СТОЙЧЕВА